

ΑΠ' ΤΙΣ «ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ»

Ἡ σκιά, σὰν εὐωδιά, γλυστράει ἀπ' τὰ βουνά, κ' ἡ σιωπή ἔνε τέτοια πού λές ὅτι πεθαίνουν. Ἀπόψε θ' ἀκουότανε καὶ τ' ἀστεριού ἢ ἀχιτίδα, τρεμουλιασὴ τοῦ ζέφυρου τὸ ρεῦμα ν' ἀνεβαίνει.

Κύττα. Κάτω ἀπ' τὸ μέτωπό σου ἄς εἶν' τὰ μάτια σου ἢ πηγὴ πού μὲ τ' ἀνταύγασμά της θέλγει στὸ ροῦ της τίς ὀχτιές... Στὴν ἀστροφεγγισμένη γῆ τὸν οὐρανὸ ν' ἀδράξης, καὶ τὸ γαλάζιον ἄκουε τῶν ἀστεριῶν τραγοῦδι μέσ' τῆ δροσιὰ τῆς χλόης.

Ἀνάπνεε, καὶ δόσε στὸν ἀέρα τὴν πνοή σου, ὦ σὺ τ' ἀγέρα λούλουδο, καὶ τὸ ξεστό σου ἀνάσασμα ἄς εὐωδιάσῃ τ' ἄνθη, ἀνάπνεε εὐλαβητικὰ τὸν οὐρανὸ κυττῶντας, καὶ τὸ ὑγρὸ σου ἀνάσασμα τὰ βότανα ἄς δροσίσῃ.

Ἄσε τὸν οὐρανὸ νὰ κολυμπᾷ στὰ σκοτεινά σου μάτια κ' ἡ σιωπή σου ἄς ἐνωθῇ μὲ τὴ σκιά τῆς γῆς: κὶ ἂν ἡ ζωὴ σου δὲν εἶνε σκιά πᾶ στὴ σκιά της, τὰ μάτια σου κ' ἡ δρόσος τους τῶν κόσμων εἶν' καθρέφτες.

Νοιώσ' τὴ ψυχὴ σου ν' ἀνεβῆ πᾶ στὸν αἰώνιο της κορμό: τὴ θεϊκὰ συγκίνηση, τοὺς οὐρανοὺς νὰ φτάσῃ, καὶ κύττα κύττα τ' ἄστρο σου, ἢ τὴν αἰώνια σου ψυχὴ, πού μισανοίγοντας τὸν κάλυκα τὸν οὐρανὸ θ' ἀρωματίζει.

Μέσ' τῶν νυχτῶν τὰ σὺδεντρα μὲ τὰ κλαριά τ' ἀθώρητα, γιὰ ἰδὲς τὰ χρυσολούλουδα πού λάμπουν, ἐλπίδα τῆς ζωούλας μας γλυκειά, γιὰ ἰδὲς πῶς ἀχιτινοβολοῦνε πάνω μας—χρυσὲς σφραγίδες τῆς μελλούμενης ζωῆς,—τ' ἀστέρια μας πού φέγγουνε στῆς νύχτας τὰ δεντρά.

Ἄκου τὸ βλέμμα σου νὰ σμίγῃ μὲ τ' ἀστέρια, κ' ἡ λάμψες τους στὰ μάτια σου γλυκὰ ν' ἀργογλυστροῦν, καὶ σμίγοντας τὸ βλέμμα σου μὲ τῆς πνοῆς σου τ' ἄνθη, ἄφηνε μέσ' τὰ μάτια σου καινούργια ἀστέρια νὰ φανοῦν.

Κύτταξε, ὁ ἐαυτός σου γίνου ἐσύ, ἄσε τίς αἰσθησές σου νὰ σκεφθοῦν, ἀγάπησε τὸ εἶνε σου τὸ σκορπισμένο στὴ ζωὴ. Ἄς κυβερνᾷ τὰ μάτια σου ὁ οὐρανὸς καὶ μὲ τὴ σιγαλιά σου ὠριόπλασε τὴ νύχτια μουσική.